

Sygn. akt III K 45/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Joanna Jakubowska-Wiraszka

Ławnicy: Zbigniew Stawowy, Irena Zapart

Protokolant: Anna Śliwa

w obecności Małgorzaty Sałackiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w Bystrzycy Kłodzkiej

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019r.

sprawy **D. K.**

syna W. i M. z domu S.

urodzonego dnia (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od sierpnia 2018 roku do listopada 2018 roku w B. i D., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, trzykrotnie udzielił małoletniej A. S. lat 15 i małoletniej O. Ż. lat 16 substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 3 gramów netto za kwotę łączną 90 złotych

to jest z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018, poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżonego **D. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 powołanej ustawy przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek od oskarżonego **D. K.** na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa w wysokości 90 zł;

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu D. K. młynek do mielenia suszu roślinnego, szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr II/140/19/P, pod pozycją 3, na karcie 73 akt;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **D. K.** okres jego zatrzymania od dnia 18 grudnia 2018r. do dnia 19 grudnia 2018r.;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata N. Ł. kwotę 738 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed sądem I instancji;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. (ur. (...)) i O. Ż. (ur. (...)) od wielu lat pozostają przyjaciółkami, utrzymują ze sobą stały kontakt tak w szkole jak i poza nią.

Do końca sierpnia 2018r. O. Ż. nie miała kontaktu z środkami odurzającymi. W wymienionym okresie, wskutek rozmowy ze swoją koleżanką M. P. postanowiła spróbować amfetaminy, aby sprawdzić na sobie działanie tego narkotyku.

Amfetaminę postanowiła zażyć wspólnie z koleżanką A. S.. W trakcie rozmowy ustaliły, iż wspólnie spróbują działania amfetaminy. W tym celu zwróciły się do kolegi starszego brata O. Ż., oskarżonego D. K., wiedziały bowiem, że „że się prowadzi, że zażywa narkotyki”.

W odbytej na skutek tych ustaleń rozmowie telefonicznej z oskarżonym wprost zapytały go, czy może załatwić im tzw. (...), czyli amfetaminę. Oskarżony oświadczył, iż musi zapytać kogoś, czy to ma i oddzwoni. Istotnie zatelefonował po ok. 5 minutach oświadczając, iż ma (...) oraz że do transakcji dojdzie w B..

Na miejsce pokrzywdzone dojechały pociągiem, zaś z oskarżonym spotkały się z poblizu sklepu przy byłym dworcu (...). Wówczas kupiły od oskarżonego 1 gram amfetaminy za kwotę 30 zł, którą zażyły przy użyciu plastikowej rurki do napojów, wciągając narkotyk nosem. Po zażyciu pokrzywdzone były pobudzone, miały dużo energii.

Kolejnego zakupu narkotyku pokrzywdzone dokonały w połowie września 2018r. Ponownie w tym celu skontaktowały się z oskarżonym D. K.. Rozmowa telefoniczna przebiegła podobnie jak za pierwszym razem. Oskarżony zdecydował, iż do transakcji dojedzie na stacji (...)w D.. W poczekalni dworca pokrzywdzone zakupiły od oskarżonego 1 gram amfetaminy za kwotę 30 zł, którą następnie zażyły w poblizu dworca(...).

Kolejny raz na zakup narkotyku pokrzywdzone umówiły się z oskarżonym za pośrednictwem komunikatora S., pytając tradycyjnie o (...). Oskarżony odpisał, że „musi zapytać jakiegoś kolesia, i dopiero da znać”. Po pewnym czasie odpisał, że mogą przyjechać do B.. Jak za pierwszym razem transakcja odbyła się na starym dworcu (...). Pokrzywdzone zakupiły 1 gram amfetaminy za kwotę 30 zł, którą wspólnie zażyły w miejscu zamieszkania O. Ż..

Dowód :

- zeznania świadka O. Ż. k. 8-9, 113v-114,
- zeznania świadka A. S. k. 47-48, 114,
- zeznania świadka G. S. k. 3-5, 113-113v,
- wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 27-28, 34-37, 112v.

Oskarżony był w przeszłości karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II K 170/18, za czyn z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata.

Dowód:

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 45,

- akta Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. II K 170/18.

Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w miejscu zamieszkania oskarżonego wynika, iż dorasta on w rodzinie rozbitej, wielodzietnej. Ojciec oskarżonego zamieszkuje i pracuje w (...), utrzymuje kontakt z synem. Matka oskarżonego pozostaje w kolejnym związku. Relacje między członkami rodziny są poprawne, choć w opinii kuratora, z ojczymem nie najlepsze.

Z wywiadu kuratorskiego wynika nadto, iż zdaniem matki oskarżonego od najmłodszych lat stwarzał on trudności wychowawcze, które spowodowane były rozpadem rodziny i jej nowym związkiem. W jego zachowaniu dostrzeżono agresywne zachowanie wobec rówieśników.

Oskarżony jest uczniem Zespołu Szkół (...) im. prof. S. K. w B. o profilu (...). Wychowawca klasy określa oskarżonego jako ucznia sprawiającego problemy wychowawcze, nieposłusznego i opryskliwego wobec nauczycieli. Nieregularnie uczęszcza do szkoły i ucieka z pojedynczych lekcji. Osiąga słabe wyniki w nauce. Cięży na nim ostrzeżeniem przed skreśleniem z listy uczniów.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20 grudnia 2011r., sygn. akt III Now 482/11 uznano, że D. K. przejawia demoralizację i zastosowano wobec niego środek wychowawczy w postaci nadzoru kuratora sądowego. Środek ten został uchylony postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 12 września 2018r., sygn. akt III NW 18/12 z uwagi na orzeczenia wobec niego dozoru kuratora sądowego w sprawie karnej.

Dowód:

- wywiad środowiskowy k. 76,
- akta Sądu Rejonowego w Kłodzku o sygn. akt III NW 18/12.

W toku postępowania pokrzywdzoną A. S. poddano opiniowaniu sądowo-psychologicznemu. Z opinii biegłej psycholog wynika, iż poziom inteligencji pokrzywdzonej mieści się w normie. Posiada prawidłową zdolność spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń. Nie wykazuje ona skłonności do fantazjowania, przekazywania rzeczy, których nie przeżyła.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 50-51.

Oskarżony, przesłuchany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Wyjaśnił, iż zna pokrzywdzone O. Ź. i O. S., poznał je w okresie wakacji poprzez swojego kolegę K. – brata O.. Nie pamięta kiedy, ale O. napisała do niego na F., czy nie mógłby załatwić im (...), jak potocznie mówi się na amfetaminę. Odpisał, że musi się zorientować w tym temacie, nie miał bowiem takiego narkotyku, ale postanowił o to popytać. Ustalił, iż na rynku w B. często przebywa szczupły mężczyzna w wieku ok. 40 lat, który narkotyki takie może posiadać. Gdy zapytał go, czy posiada taki narkotyk, mężczyzna oświadczył, że tak i polecił mu czekać. Po jakimś czasie wrócił i dał mu jeden woreczek z zawartością amfetaminy, żądając od niego 30 zł. Zakupu narkotyków dokonał ze swoich pieniędzy. Gdy spotkał się z pokrzywdzonymi, przekazał im narkotyk, one zaś zwróciły mu pieniądze. Zrobił to po koleżeńsku, nic na tym nie zarobił. Sytuacja powtórzyła się dwukrotnie, w podobny sposób kupił jeszcze 2 gramy amfetaminy, za każdym razem płacąc 30 zł za jeden woreczek.

Podczas kolejnego przesłuchania w śledztwie podtrzymał poprzednie wyjaśnienia, nadto wyjaśniając, iż gdy dowiedział się, że O. kupuje narkotyki dla siebie, powiedział jej, żeby przestała brać, żeby się zmieniła.

Oskarżony wyjaśnił nadto, iż myślał, że O. i O. mają 16-17 lat, nie pytał ich wprost, ile mają lat i nie pytał się też K. o wiek siostry i O., jednak na pewno wiedział, że są młodsze od niego, a on w marcu 2018 r. skończył 18 lat.

Na rozprawie przed sądem oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia. Wyjaśnił, iż po trzeciej transakcji kontakt się urwał, nie odzywali się, a po kilku miesiącach wszystko wyszło na jaw. Narkotyki załatwił O. żeby przypodobać się jej (wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 27-28, 34-37, 112v).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia nie budzi wątpliwości. Kluczowe znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych w miały dla Sądu zeznania pokrzywdzonych, w szczególności - z uwagi na swoją obszerność i szczegółowość - te, które złożyły one w toku postępowania przygotowawczego. Sąd nie miał wątpliwości co do prawdomówności zeznań tych świadków, tym bardziej, iż w najistotniejszych elementach generalnie korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego D. K., którym w tym zakresie sąd nadał walor wiarygodności. Jedynie posiłkowo Sąd oparł się na zeznaniach ojca pokrzywdzonej A. S., świadka G. S., nie był on jednak bezpośrednim świadkiem zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem a swoją wiedzę posiada ze słyszenia.

Na podstawie tych dowodów nie miał sąd wątpliwości, iż D. K. dopuścił się czynu, który wyczerpuje znamiona zachowania przestępczego opisanego w art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., gdyż w okresie od sierpnia 2018r. do listopada 2018r. udzielił małoletnim A. S. i O. Ż. – trzykrotnie amfetaminy, każdorazowo w ilości po 1 gram za kwotę 30 zł. Przestępcze zachowanie D. K. podejmowane było w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Złożone na te okoliczności zeznania pokrzywdzonych co do czasookresu, ilości zakupionego narkotyku, ceny zakupu a także okoliczności towarzyszących zdarzeniu są generalnie zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego, i w tym zakresie sąd w pełni, o czym już wspominał, daje wiarę tymże dowodom.

Nie ma sąd wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość co do małoletniości pokrzywdzonych, czemu wyraz dał wprost w swoich wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego gdy stwierdził, iż „myślał, że O. i O. mają 16-17 lat, nie pytał ich wprost, ile mają lat i nie pytał się też K. o wiek siostry i O., jednak na pewno wiedział, że są młodsze od niego, a on w marcu 2018r. skończył 18 lat”. Nawet gdyby oskarżony wiedzy co do małoletniości pokrzywdzonych wprost nie posiadał (skoro nie pytał ich o wiek) to, jak to wynika z jego wyjaśnień, przewidywał ją i godził się na to, brał pod uwagę to, iż pokrzywdzone nie są pełnoletnie. Powszechnie ugruntowane jest w orzecznictwie sądowym stanowisko w świetle którego dla przyjęcia, że sprawca dopuszcza się przestępstwa polegającego na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu, nie jest wymagana jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoba, której udziela narkotyków nie ma ukończonych 18 lat. Świadomość sprawcy powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność (Tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 marca 2014 r., sygn. II AKa 60/14, LEX nr 1451879).

Nie miał sąd wątpliwości, przy tak ustalonym stanie faktycznym, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Istotnie w toku postępowania nie udało się ustalić, w jakiej kwocie oskarżony zakupywał od opisanego przez siebie mężczyzny środki narkotyczne, które następnie udzielał pokrzywdzonym i czy w tym zakresie odniósł bezpośrednio korzyść majątkową, niemniej jednak Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, w świetle którego znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych osobiście żadnej korzyści nie osiągnął (por. choćby wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 września 2018r., sygn. akt II AKa 157/18, LEX nr 2583933, oraz wyrok tegoż Sądu z dnia 14 października 2009 r., sygn. akt II AKa 170/09, LEX nr 550494).

W konsekwencji przyjęcie odmiennej tezy, a więc jakoby działanie oskarżonego nie było nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej byłoby postępowaniem wbrew powszechnej wiedzy, płynącej z podobnych spraw dotyczących handlu narkotykami, zgodnie z którą uczestniczący w obrocie skrzętnie i skrupulatnie dbają o rozliczenie udziału w zyskach każdego uczestnika transakcji, a wreszcie postępowaniem wbrew treści art. 115 § 4 k.k. statuującego, że korzyścią majątkową jest korzyść nie tylko dla siebie ale też „dla kogo innego”.

W realiach niniejszej sprawy brak jest wystarczających argumentów, by działanie oskarżonego zakwalifikować z art. 59 ust. 3 cytowanej ustawy, a więc jako wypadek mniejszej wagi. Słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, iż wśród charakterystycznych dla przestępstw naruszających przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamion ocennych, różnicujących podstawy odpowiedzialności pomiędzy typem podstawowym a uprzywilejowanym wypadkiem mniejszej wagi, jest kryterium ilościowe oraz kryterium jakościowe, a więc rodzaj wprowadzonego do obrotu środka narkotycznego (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., sygn. akt II AKA 167/03, OSA 2003/9/92). Przyjmuje się również, iż za przypadek mniejszej wagi można uznać jednorazowe udzielenie pojedynczych porcji środka odurzającego (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2014r., sygn. akt II AKA 250/14. LEX nr 1746351). W przedmiotowej sprawie oskarżony udzielił małoletnim pokrzywdzonym trzykrotnie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, każdorazowo w ilości 1 grama, w okresie od sierpnia 2018r. do listopada 2018r. Powyższe nie dało podstaw do zakwalifikowania jego działania jako wypadku mniejszej wagi. Bez znaczenia w tym zakresie jest fakt, iż to same pokrzywdzone szukały kontaktu z oskarżonym w celu zakupu narkotyków jest bez znaczenia. Trafnie uznał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 maja 2013r., II AKA 60/13, iż fakt, że ułatwianie użycia amfetaminy następowało z inicjatywy samych pokrzywdzonych nie stanowi okoliczności dostatecznie przemawiającej za przyjęciem konstrukcji prawnej wypadku mniejszej wagi. Dobrowolne przyjmowanie przez małoletnich substancji psychotropowej niczego nie zmienia w ocenie czynu oskarżonego jako skierowanego nie tylko przeciwko zdrowiu konkretnego nabywcy i konsumenta, ale także przeciwko podlegającemu ochronie zdrowiu publicznemu. Poza nakłanianiem innej osoby do użycia środka odurzającego lub substancji psychotropowej, każdy inny sposób zachowania się sprawcy przestępstwa opisanego w art. 59 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) wiąże się najczęściej z całkowitą dobrowolnością nabycia i użycia narkotyku a nawet inicjatywą w jego poszukiwaniu przez konsumenta.

Uznając D. K. winnym popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. sąd wymierzył, przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż za zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonego, jako sprawcy młodocianego, przemawiają względy określone w art. 54 § 1 k.k.

Sąd w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 19 lutego 2015r., sygn. akt II AKA 528/14, w świetle którego "młodocianość" i "względy wychowawcze" nie mają samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary, w tym jej złagodzenia, a stanowią punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary, przy czym istotnymi przesłankami przy określaniu kary młodocianemu sprawcy winien być stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie po jego popełnieniu, motyw i sposoby działania, a także ewentualnie skuteczność stosowanych wcześniej środków wychowawczych, poprawczych lub kar. Należy jednak podkreślić [...] że owe względy wychowawcze wymagają jednak indywidualnego, pogłębionego podejścia do osoby młodocianej, umożliwiającego dostosowanie represji karnej w danym przypadku w pierwszej kolejności do rzeczywistych potrzeb i efektów wychowawczych, jakie ma osiągnąć wobec konkretnego sprawcy.

Orzekając za ten czyn karę 1 roku pozbawienia wolności sąd uwzględnił przede wszystkim fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając generalnie zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Nie bez znaczenia, i potraktował to sąd jako okoliczność łagodzącą w realiach niniejszej sprawy, był fakt, iż to pokrzywdzone zabiegały, by oskarżony nabył dla nich narkotyk. Brak inicjatywy z jego strony w tym zakresie ocenia sąd pozytywnie, jako nie dający podstaw do wnioskowania, iż oskarżony niejako „zawodowo” trudni się handlem narkotykami.

Zdecydowanie negatywnie ocenił sąd jednak fakt, iż oskarżony udzielał narkotyków osobom małoletnim. Czyn który zarzucono oskarżonemu z uwagi na jego nagminność i skutki jakie zażywanie narkotyków może wywoływać w psychice osób małoletnich, pozostających w okresie nauki szkolnej, cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Uwaga ta jest uzasadniona niezależnie od tego, iż ustawodawca znamię małoletniości przyjął jako okoliczność kwalifikującą czyn i w konsekwencji przewidział surowszą odpowiedzialność karną. Przy czym udzielał

on małoletnim amfetaminy, która należy do grupy narkotyków „twardych” czyli o większym stopniu szkodliwości substancji psychoaktywnych.

Sąd uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr i spełni swoją wychowawczą rolę wobec sprawcy młodocianego. Sąd uznał, iż kara ta skutecznie uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania, a jednocześnie wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr oraz będzie stanowiła bodziec do zmiany jego zachowań. Oskarżony jako osoba o nie w pełni ukształtowanym poziomie rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego, w konsekwencji niewątpliwie wykazuje większą podatność na wpływy wychowawcze niż osoby dorosłe.

W sprawie oskarżonego D. K. Sąd nie miał możliwości skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary. Wyrokiem bowiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 lutego 2018r. D. K. za czyn z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazany został na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2. Wyrok uprawomocnił się w dniu 21.02.2018r. Skoro nie upłynął jeszcze okres próby wyznaczony tymże wyrokiem, stanowi to o negatywnej przesłance zastosowania wspomnianej instytucji. Przepis art. 69 § 1 k.k. przewiduje bowiem, iż sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Dodać jednocześnie należy, iż odstąpienie przez sąd od wymierzenia oskarżonemu kary surowszej, umożliwi mu powrót do społeczeństwa po zakończeniu procesu resocjalizacji i powinien stanowić właściwą motywację do udziału przez oskarżonego w tym procesie.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono o przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa.

Podstawę orzeczenia o dowodach rzeczowych stanowił art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu młynek do mielenia suszu roślinnego jako zbędny dla postępowania i nie objęty zakresem postępowania.

Z uwagi na zatrzymanie oskarżonego w toku postępowania, dokonano z mocy przepisu art. 63 § 1 k.k. odpowiedniego zaliczenia tego okresu na poczet orzeczonej kary.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu przed Sądem, oparto na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18, t.j.).

Mając na względzie że oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych, gdyż pozostaje na utrzymaniu swojej rodziny, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. został od nich zwolniony, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oskarżonego zwolniono z opłaty.